

**ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Jana Passera v právní věci žalobce V. N., zastoupeného Mgr. Marianem Heresem, advokátem, se sídlem Most, Moskevská 1/14, proti žalované České správě sociálního zabezpečení, se sídlem Praha 5, Křížová 25, v řízení o žalobě proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 30. 7. 2002, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 6. 5. 2003, čj. 41 Ca 395/2002 – 21,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost se zamítá.**
- II. Žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím České správy sociálního zabezpečení ze dne 30. 7. 2002, byl žalobci podle § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 155/95 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), od 4. 9. 2002 odňat částečný invalidní důchod. Rozhodnutí bylo odůvodněno tak, že podle posudku lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení (dále též „OSSZ“) Most ze dne 15. 7. 2002 již není žalobce částečně invalidním, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti o 15 %, přičemž podle § 44 zákona o důchodovém pojištění je pojištěnec částečně invalidní, jestliže z důvodu

dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti nejméně o 33 %, nebo jestliže mu dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav značně stěžuje obecné životní podmínky.

V opravném prostředku ze dne 28. 8. 2002 žalobce zejména poukázal na to, že jeho zdravotní stav se nezlepšil, ale naopak se zhoršil. Současně předložil svoji zdravotní dokumentaci.

Rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 6. 5. 2003, čj. 41 Ca 395/2002 – 21, byla žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 30. 7. 2002 zamítnuta. Krajský soud provedl dokazování obsahem posudkového spisu OSSZ Most a posudkem Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí, pracoviště v Ústí nad Labem, z 26. 3. 2003. Při posouzení zdravotního stavu a pracovní schopnosti žalobce se soud opíral především o posudek posudkové komise, který byl vypracován na základě řádně zjištěného zdravotního stavu žalobce. Komise pro posouzení zdravotního stavu žalobce měla k dispozici dostatek odborných lékařských nálezů z doby před i po vydání přezkoumávaného rozhodnutí žalované. Při stanovení diagnostického souhrnu komise z uvedených nálezů důsledně vycházela. Hodnověrnost závěru posudku posuzoval soud v souvislosti s dalším provedeným důkazem, a to obsahem posudkového spisu OSSZ Most. Soud vzal za prokázané, že zdravotní stav žalobce je dlouhodobě nepříznivý a je způsoben ischemickou chorobou srdeční se stavem po srdečním infarktu spodní stěny v roce 1995, po kterém následovalo koronarografické vyšetření a pokus o zprůchodnění uzavřeného úseku srdeční cévy, který nebyl úspěšný a byla doporučena konzervativní léčba. Při kontrole částečné invalidity v roce 1999 byl žalobce uznán i nadále částečně invalidním, ale za rozhodující onemocnění byla považována hypertenze ohodnocená mírou poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti 25 %. Míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti byla s ohledem na další zdravotní postižení žalobce navýšena na celkových 35 %. V roce 2002 při kontrole částečné invalidity byl v popředí nepříznivého zdravotního stavu opět stav po srdečním infarktu a ischemická choroba srdeční, soud pak považoval za přesvědčivé zařazení zdravotního postižení žalobce a hodnocení komise, která ve svém posudku určila celkový pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti žalobce na horní hranici stanoveného rozmezí ve výši 15 %. Krajský soud souhlasil rovněž s použitím § 6 odst. 4 vyhlášky č. 284/1995 Sb., kterou se provádí zákon o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška o důchodovém pojištění“) a se zvýšením o dalších 10 % pro mírně horší stav rozhodujícího onemocnění na celkových 25 %. S ohledem na skutečnost, že zjištěný pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti u žalobce činil méně než 33 %, jeho zdravotní postižení neodpovídalo podmínkám uvedeným v příloze č. 4 k vyhlášce o důchodovém pojištění a žalobce nesplnil podmínku částečné invalidity podle § 44 odst. 1, 2 zákona o důchodovém pojištění, nárok na částečný invalidní důchod žalobce zanikl. Krajský soud proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. s odvoláním na § 129 odst. 2 s. ř. s. zamítl. Nad rámec odůvodnění shora krajský soud dodal, že k přezkoumání zdravotního stavu žalobce je rozhodující datum vydání předmětného rozhodnutí, tj. 30. 7. 2002 s tím, že došlo-li ke zhoršení zdravotního stavu po této době, bylo by předmětem nového řízení u OSSZ Most.

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem včas podanou kasační stížností ze dne 12. 6. 2003. Kasační důvod shledával v nezákonnosti rozhodnutí spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Kasační stížnost je odůvodněna tím, že jako stěžejní důkaz pro vyhodnocení objektivního stavu krajským soudem je uveden závěr posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí. Podle § 3 odst. 3 zákona ČNR č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o organizaci sociálního zabezpečení“), je Ministerstvo práce a sociálních věcí přímým nadřízeným orgánem ve vztahu k České správě sociálního zabezpečení. Za situace, kdy žalovanou stranou je Česká správa sociálního zabezpečení a krajský soud jako stěžejní důkaz využil vypracování odborného stanoviska od orgánu, který se nachází na stejném úseku státní správy, lze mít důvodné pochyby o objektivitě výsledného materiálu, který je zároveň stěžejní pro spravedlivé rozhodnutí soudu. Stěžovatel subjektivně nepocítuje zlepšení zdravotního stavu, pocítuje naopak jeho zhoršení. Domnívá se, že lékařské vyšetření a posudkové zhodnocení provedené posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem bylo provedeno nikoliv se snahou zjistit skutečný zdravotní stav, ale účelově tak, aby bylo možné shledaný stav zařadit do stejné kategorie, jako učinil pověřený lékař OSSZ Most. Stěžovatel zdůraznil, že pro znovupřiznání částečného invalidního důchodu v roce 1999 byla rozhodující hypertenze žalobce a při subjektivním vnímání zhoršujícího se stavu žalobce a objektivním prohloubení hypertenze se jeví závěry posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí zmanipulované. Závěrem uvedl, že potenciaální pracovní schopnost stěžovatele vylučuje prakticky jakoukoliv fyzicky náročnější práci, což umožňuje zaměstnání pouze na pozicích nejméně finančně lukrativních, kde se příjem pohybuje v pásmu životního minima. Stěžovatel navrhl zrušení rozsudku krajského soudu a žádal, aby byla krajskému soudu stanovena povinnost ustavit ve věci znalcem z oboru zdravotnictví Institut postgraduálního vzdělávání v Praze.

Žalovaná uvedla, že souhlasí s rozsudkem krajského soudu a proto vyjádření ke kasační stížnosti nepodává.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek a řízení předcházející jeho vydání v souladu s ustanovením § 109 odst. 2, 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti. Kasační stížnost neshledal důvodnou.

V kasační stížnosti stěžovatel uplatnil základní námitku, spočívající v postavení Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí. Tato námitka stěžovatele není důvodná. Organizační uspořádání sociálního zabezpečení, působnost orgánů státní správy v sociálním zabezpečení a řízení ve věcech důchodového pojištění a důchodového zabezpečení upravuje zákon o organizaci sociálního zabezpečení. Podle § 3 odst. 3 písm. a), b), c) cit. zákona jsou orgány sociálního zabezpečení Ministerstvo práce a sociálních věcí, Česká správa sociálního zabezpečení a okresní správy sociálního zabezpečení. Podle § 4 odst. 2 cit. zákona Ministerstvo práce a sociálních věcí posuzuje zdravotní stav a pracovní schopnost občanů pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění a za tím účelem zřizuje jako své orgány posudkové

komise. Pro vydávání posudku podle předchozí věty se přiměřeně použijí ustanovení obecných předpisů o správním řízení. Složení posudkových komisí upravuje vyhláška Ministerstva práce a sociálních věcí č. 182/1991 Sb., kterou se provádí zákon o sociálním zabezpečení a zákon o působnosti orgánů České republiky v sociálním zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů. Podle § 3 odst. 1 cit. vyhlášky posudkovými lékaři a tajemníky posudkových komisí pověřuje ministerstvo své pracovníky (s jejich souhlasem). Dalšími členy posudkových komisí jsou odborní lékaři jednotlivých klinických oborů. Podle § 3 odst. 2 cit. vyhlášky je posudková komise ministerstva schopna jednat a usnášet se, je-li přítomen posudkový lékař, který je předsedou této komise, tajemník a další lékař. Posudková komise ministerstva se usnáší většinou hlasů a při rovnosti hlasů rozhoduje hlas jejího předsedy.

Úpravu § 4 odst. 2 zákona o organizaci sociálního zabezpečení nelze shledat protiústavní (zejm. ve vztahu k článku 37 Listiny základních práv a svobod) a jen v tom, že posudková komise, která v právní věci účastníků v tomto řízení vypracovala posudek, je orgánem Ministerstva práce a sociálních věcí, nespátřuje Nejvyšší správní soud důvod k pochybnostem o objektivitě jejích závěrů. Jiné důvody neobjektivity nebo nesprávnosti jejích závěrů stěžovatel v kasační stížnosti neuvádí, a omezuje se na povšechné tvrzení, že oproti době přiznání částečného invalidního důchodu nepocitíuje zlepšení svého zdravotního stavu. Toto je ovšem pouze tvrzení v obecné rovině, učiněné na základě subjektivních pocitů stěžovatele. Stěžovatel také shledává zmanipulovanost závěrů posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí ve skutečnosti, že oproti znovupřiznání částečného invalidního důchodu v roce 1999 nebyla jako rozhodující shledána i hypertenze žalobce. V tomto směru je nutné konstatovat, že posouzení zdravotního stavu a lékařské hodnocení zdravotního poškození je odbornou otázkou, ve které soud vychází z lékařských posouzení. Dle posudku posudkové komise byl stěžovatel při jednání komise vyslechnut s ohledem na jeho subjektivní zdravotní potíže a byl vyšetřen odborným lékařem z oboru vnitřního lékařství. Závěry posudkové komise dostatečně věrohodným způsobem zdravotní stav stěžovatele hodnotí. Samotná skutečnost, že došlo k přehodnocení rozhodujícího zdravotního poškození z hlediska určení případné invalidity sama o sobě není skutečností znevěrohodňující závěry vypracovaného posudku. Konkrétní výtky proti závěrům posudkové komise, např. že posudková komise vycházela z nedostatečné lékařské dokumentace, nebo z dostatečné lékařské dokumentace, kterou nesprávně posoudila, kasační stížnost neobsahuje. Z uvedeného důvodu se jeví nadbytečným i navržené doplnění dokazování znaleckým posudkem Institutu postgraduálního vzdělávání v Praze. Samotná skutečnost, že zdravotní stav žalobce mu umožňuje zaměstnání pouze na pozicích finančně méně lukrativních nemůže vést ke zvrácení závěrů shora uvedených.

Protože kasační stížnost stěžovatele není důvodná, Nejvyšší správní soud ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto v souladu s ustanovením § 60 odst. 1, 2 s. ř. s., stěžovatel, který nebyl ve věci úspěšný nemá právo na náhradu nákladů řízení, žalovaná Česká správa sociálního zabezpečení, i když ve věci měla úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože přiznání náhrady nákladů řízení

správnímu orgánu ve věcech důchodového pojištění a důchodového zabezpečení vylučuje
§ 60 odst. 2 s. ř. s.

Poučení: Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. února 2005

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu